

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Anna KADABRA

Pastissos perillosos



Estrella Polar



Anna
KADABRA

Pastissos perillosos

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. Pasteles peligrosos*

© del text: Pedro Mañas, 2021

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2021

© de la traducció: Lara Estany, 2021

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2021

ISBN: 978-84-18444-41-8

Dipòsit legal: B. 5.767-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.



La nit abans de l'examen vaig somiar amb una truita perfecta. De sobte, la truita del somni va explotar i, de l'ensurt, em vaig despertar.

El papa i la mama picaven a la porta de la meva habitació. I amb tanta força que el Cosmo se'm va ficar dins de la caputxa.

—Tranquil —vaig badallar, acariciant-lo—.
Ja saben que vius a casa!

Els meus pares feien cara d’haver vist un fantasma. Buf, jo n’he vist tants que ja ni parpellejo.

—Filla —va dir la mama, molt nerviosa—, necessitem que ens ajudis a Coco i Xocolata.

No és que volguessin que els conjurés unes postres. Ni tan sols saben que soc una bruixa. Coco i Xocolata és el nom de la pastisseria que van obrir fa poc al centre del poble. Cada cop



tenen més clients, per això necessitaven una màquina pastadora nova. La seva era més lenta que una tortuga amb tacons.

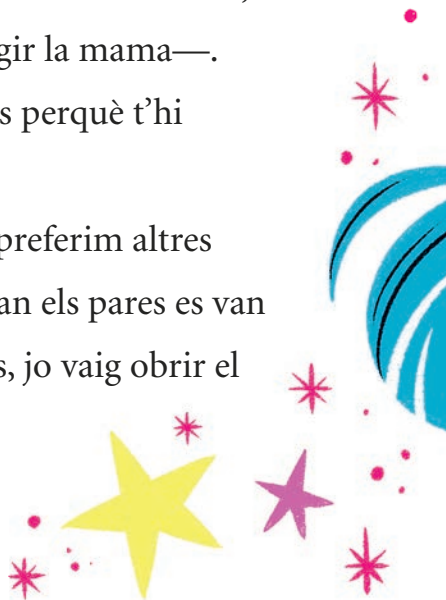
—A la ciutat en venen una de segona mà a bon preu... —em va explicar el papa.

—Però l'oferta acaba avui mateix —el va interrompre la mama—. No podem deixar que se'ns escapi!

El que volien era que em cuidés unes hores de la botiga mentre ells anaven a la ciutat.

—El senyor Baskin, el vellet de la floristeria, estarà pendent de tu —va afegir la mama—. Però pots trucar als teus amics perquè t'hi acompanyin.

Trucar? Hi, hi. Les bruixes preferim altres mètodes de comunicació. Quan els pares es van allunyar discutint pel passadís, jo vaig obrir el



calaix dels mitjons. Allà hi tenia la vareta,
oculta entre unes mitges velles.

Velles, però netes! A veure si et pensaràs
que la meva màgia fa pudor de peus.

Vaig apuntar cap a la bombeta amb la vareta
per enviar un missatge. La nota viatjaria pels
cables de Moonville i apareixeria projectada a les
habitacions dels meus amics.



Ens veiem a les nou
a l'aparador
de la pastisseria
Coco i Xocolata!

Aleshores, ding!, vaig tocar delicadament la bombeta amb la punta de la vareta.

I llavors la bombeta, bum!, va esclatar com una bombolla de sabó. Hauria de repassar els apunts de missatgeria màgica. Sospirant, vaig trucar als meus amics per telèfon.

Quan vam aparcar el cotxe davant de la botiga, ja estaven tots tres esperant-me.



—Aquí els tenim, els teus bruixots pastissers!
—va somriure el Marcus quan els meus pares van arrencar.

Jo vaig fer cara de nata agra. L'única bruixa cuinera que conec és la de Hansel i Gretel..., i no m'agraden gens les seves receptes. A més, seguia preocupada per l'examen.

Quan vam obrir el local, unes campanetes en forma de magdalenes van repicar sobre el meu cap. No sé si t'he explicat que la botiga dels meus pares és preciosa. Gairebé màgica.

Hi havia llums de cristall brillants. Vitrines plenes de dolços. Pastissos d'aniversari de tres pisos. Pissarres amb els productes del dia dibuixats amb guixos de colors.

Però, sobretot, hi havia gent. Hauries de veure la cua que es va formar en tan sols cinc minuts!

La Sarah, que és la més gran, va començar a prendre nota de les comandes.

—Anna —em deia—, porta'm sis galetes, una bossa de *muffins*, aquella coca i una barra de pa.

Quan encara estava agafant la primera galeta, ja m'havia oblidat de la resta. Mentrestant, el Marcus en calculava el preu a la màquina registradora... i cada cop obtenia un resultat diferent.

A l'Àngela li queien les coses a terra tota l'estona. És clar, duia posades unes manyoples d'os enormes! No em preguntis per què.

Llavors, de mica en mica, la cua va anar desapareixent i al final de tot hi vam veure un home diminut. Era el senyor Baskin, l'amo de la floristeria del davant. És un vellet més arrugat que una pansa. I igual de dolç.



—Venia a donar-vos un cop de mà —va somriure—, però veig que us les arregleu perfectament!

—Moltes gràcies, senyor Baskin —vaig contestar—. Els meus pares m’han demanat que li doni això.

Era un pastís de préssec per agrair-li l’ajuda. El preferit del senyor Baskin. Ell, de tota manera, només en va voler acceptar la meitat.



—No me'l podria menjar tot sol —va sospirar, agafant-lo amb els seus dits ossuts.

—Però pot regalar-ne l'altra meitat —va dir la Sarah amablement—. Als seus fills, a algun nebot...

—Ai, tant de bo pogués. —De cop i volta el senyor Baskin semblava trist—. Però no tinc amb qui compartir-lo. Visc completament sol des que em vaig quedar vidu. En fi, fins a una altra, fillets.

Tot i estar rodejats de dolços, a tots ens va quedar un gust amarg a la boca.

Però només fins que se'm va acudir la idea més esbojarrada i genial de l'univers.

—Atenció, aprenents —vaig exclamar—. Tinc un pla!